

- Віддай негайно!
- Ні!
- Дай сюди!
- Геть із моєї кімнати!
- Не піду, поки не віддаси!
- Не зараз, пізніше!
- Ні, зараз, негайно!

Я прокидаюся, адже Лавінія та Яспер сваряться.

Ще й так **ГОЛОСНО!**

Не дають поспати бідній собачці!

ОХ, УЖЕ МЕНІ ЦІ ХАЗЯЙСЬКІ ДІТЛАХИ!

ЩО ТАМ У НИХ ВІДБУВАЄТЬСЯ?

МЕНІ ТРЕБА ВТРУТИТИСЯ?

**І ЧОМУ БРАТИ Й СЕСТРИ
ЗАВЖДИ СВАРЯТЬСЯ?!**

ЦЕ В НИХ ТАКА ДИВНА ЗАБАВА?

ОТ УЖЕ ЦІ ЛЮДСЬКІ ДІТЛАХИ!

Я на мить розплющую очі й одразу знову заплющую, адже мені достатньо одного погляду, щоб збагнути, що сталося.

– Віддай сюди планшет! Мені треба негайно подивитися футбольні прийомчики!

Це Яспер так галасує. Він стоїть біля письмового столу за спиною у сестри й вигляд у нього доволі розлючений.

– І не подумаю! Відеоролик ще не скінчився! – Лавінія крутиться на своєму стільці то в один бік, то в інший, і її каштанова коса метляється туди-сюди. – Попроси, щоб тобі купили власну тицявку!

Я нашорошую вуха, сон ніби рукою зняло. Що це я щойно почула?

ЇЖА?

ТАЦЯ?

СМАКОТА?

АВЖЕЖ! СМАКОТА!

Я ГОЛОДНА!

Задираю носа якнайвище, щоб прийняти-ся, але не відчуваю ніякого смачного запаху. Дивно!

Однак про всяк випадок підхоплююся на ноги, щоб нічого не пропустити. Таця — це завжди якось пов'язано з **ЇЖЕЮ**. Лавінія часто робить собі кілька канапок із ковбасою та сиrom і несе їх на таці до своєї кімнати. Тоді я всідаюся поряд і дивлюся на неї своїм особливим поглядом «ну хіба ж я не найкраща собачка у світі?!», аж поки вона мені щось дасть.

Ха!

Цей трюк діє майже завжди. От і цього разу я роблю так само, підходжу до них ближче і всідаюся із нещасним виглядом.

ДЕ ТАМ ВАША ТАЦЯ З ЇЖЕЮ?

ГЕЙ!

ПОГЛЯНЬТЕ НА МЕНЕ!

ТУТ ВАША УЛЮБЛЕНА,
ЧУДОВА, НАЙКРАЩА ЧИЛІ!
НАЙЛІПША У СВІТІ!

З ТАКИМИ ГАРНИМИ ВУШКАМИ!

І ПРЕКРАСНИМИ ОЧЕНЯТАМИ!

У ВАС ТОЧНО ЗНАЙДЕТЬСЯ ДЛЯ МЕНЕ
ЩОСЬ СМАЧНЕНЬКЕ!

Ну і що? Ніхто не звертає на мене уваги. Мені знову не дісталось смачненького, та й Лавінія з Яспером нічого не їдять. Що відбувається?!
НЕВЖЕ ВОНИ ВЖЕ САМІ ВСЕ ЗЛУПИЛИ?! ТАК НЕЧЕСНО!

— Поглянь-но! Бачиш, як прикольно! — хихикає Лавінія і смикає брата за рукав.

ПРИКОЛЬНО?!

МАЄ БУТИ СМАЧНО, А НЕ ПРИКОЛЬНО!

ДЕ ЇЖА?

Добре-добре, до мене дійшло. Нічого в них немає. Вони говорять не про їжу, а знову втупилися в оту кумедну пласку комп'ютерну штуку, з якою постійно носяться.

**Я МОГЛА Й САМА
ЗДОГАДАТИСЯ.**

ЗНОВУ ПОВЕЛАСЯ!

**ХТО ПРИДУМАВ
ЇЙ ТАКУ ДУРНУ
НАЗВУ?!**

ШКОДА!

**ЯК ОЦЕ ТЕПЕР БІДНІЙ
СОБАЧЦІ РОЗРІЗНЯТИ?!**

Я розчаровано плентаюся назад на свій сірий матрац під вікном.

— Ти тільки поглянь на цю кішку! —
Яспер схиляється до сестри і теж починає сміятися. — Що це вона витворює? На електросамокаті катається? Круто!

Лавінія кілька разів тицяє пальцем у штуку:

— То ще нічого! Ти подивися на цього песика, він теж прикольний! Плаває в басейні з надувним колом у формі фламінго! Так смішно!

ЩО?

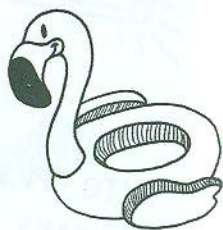
ТО ЦЕ ТАКЕ ВОНИ ТАМ
РОЗДИВЛЯЮТЬСЯ?!

І ЇМ ЩЕ Й СМІШНО?!

КІШКА НА САМОКАТІ?

ПЕСИК З НАДУВНИМ КОЛОМ?

ЦІ ХАЗЯЙСЬКІ ДІТИ СПРАВДІ ДУЖЕ ДИВНІ!

я нізачо у світі з доброї волі не стрибнула б у басейн. Не знаю, що такого крутого вони знайшли в цьому. А якби мені дали самоката, то я, мабуть, теж на ньому каталася б. А ще краще мати пропелер, з яким я б могла літати. Або дельтаплан. Чи гелікоптер...

А пес із відео, певно, не дуже добре плаває, якщо йому потрібні рятувальні засоби. Я, наприклад, вмію плавати, але не люблю.

Вода має бути в моїй мисці, а не на моїй шерсті!

Що ж, треба визнати свою помилку і піти спати далі — так час до вечері промине швидше. Можливо, мені знову насниться чудовий сон про **велетенський шніцель**, який не меншав би й не меншав, скільки б я його не їла...

БОЖЕСТВЕННО!

ПРЕКРАСНО!

СМАЧНО!

НЯМ!

— Чому це ти раптом надумав футбольні трюки на ютубі дивитися? — чую, як запитує Лавінія.

Яспер видає якийсь дивний звук — ніби шморгає носом.

**ЩО ВІДБУВАЄТЬСЯ?
ВІН ЗАСМУЧЕНИЙ?
МІЙ ЯСПЕР!**

Я стривожено піднімаю голову. Яспер похнюпився і втупився у власну футболку, а потім знизав плечима.

— Це все через Стефана. Я повинен щось зробити. Мені здається, що наш новий тренер мене недолюблює. Завжди залишає на лаві запасних! Взагалі мене не випускає... Отака дурня...

**ЗНОВУ ЦЕЙ ЗВУК!
ЯК ЧХАННЯ!
СЛЬОЗОВА ТРИВОГА?
І ПЛЕЧІ В НЬОГО ВСЕ НИЖЧЕ ОПУСКАЮТЬСЯ.
І ОБЛИЧЧЯ ТАКЕ СЕРІОЗНЕ.
ОЙ, ЛИШЕНЬКО!
ЩО РОБИТИ?**

**МЕНІ ТРЕБА НЕГАЙНО ЙОГО ВТІШИТИ!
УТІШАЛЬНИЦЯ ПОСПІШАЄ!
ЧИЛІ ГАВ УЖЕ ТУТ!**

Я підхоплююся, біжу до нього, труся об ноги, а коли Яспер нахилиється, щоб мене погладити, швиденько лижу йому руку. Вона чомусь пахне канапкою з ковбасою.

**КОВБАСА!
СМАКОТА!
ТУТ Я ПРИНЮХУЮ-
СЯ ЩЕ ТРОХИ, ЩОБ
ЗБАГНУТИ: ДЕ СХОВАНА КОВБАСА?
НУ Ж БО!**

Яспер сміється:

— Молодець, Чилі! Я тебе теж дуже люблю. Ти найкраща!

**ВІН СМІЄТЬСЯ!
У МЕНЕ ВИЙШЛО ЙОГО ВТІШИТИ!**

УРА!